



**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ бр.45/2010**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 14.12.2011. године

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на данашњи главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине **Веселин Мрдак,**
- окривљени **Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак и Велимир Бертић,**
- браниоци, **адв. Ивана Томовић, адв. Павле Литричин, адв. Бјелетић Радмила и адв. Мирослав Перковић,**
- сведоци **Јанус Милан, Бертић Ева, Бертић Вељко, Радомир Видаковић и Дражен Марин.**

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес настави.

Претрес је јаван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што почнемо, јуче нас је бранилац адвокат Павле Литричин замолио да се саслушају, испитају прво његови сведоци, које је он предложио, из разлога што је, то у случају да одете раније, Ви ћете, а замењиваће Вас адвокат Мирослав Перковић. Изволите.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: По нашем предлогу за сутра, ми имамо информацију да ће Ласло Петаки и доћи овде, приступиће у суд лично и пробаће да са собом поведе и сведока Малинића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ ће доћи Бошко Дубајић и Никола Лајица, је ли тако, значи сви ће доћи? Добро, ми ћемо видети, ако сви буду дошли, нећемо успостављати или ћемо прво успоставити па ћемо одложити видеоконференцијску везу са Жупанијским судом у Осијеку. А сада да наставимо. Изволите.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Извињавам се председнице, адвокат Перковић. Овде је мапа овог села Козарац, што смо направили, јер ћемо постављати питања и данас и сутра, поготову господину Лајици, он је из тог места и господину Јанусу који ће данас бити испитан, па да имате и то у виду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бели Манастир, Осијек.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, правац и то је овако, ја сам доставио.

Костатује се да бранилац доставља фотокопију села Козарац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је са «Гугла»?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, па не можемо другачије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Скинуто. То је сателитски снимак села Козарац?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте, рецимо улице се сигурно нису мењале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да наставимо главни претрес. Нека онда уђе сведок хајмо овај Радомир Видаковић, да кренемо са Радомиром Видаковићем.

**НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА
ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА**

СВЕДОК РАДОМИР ВИДАКОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Видаковићу.

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани у својству сведока, прво ћемо узети Ваше личне податке, Радомир Видаковић, од оца?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Николе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Николе, рођени сте када и где?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: 11.06.1958. године, Церовица, Добој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Церовица, са пребивалиштем?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Темерин, Бостан 23-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бостан број 23-а, по занимању сте?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде окривљене Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњака и Велимира Бертића, да ли познајете, јесте ли у сродству са њима или у завади

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Не, не, познам, али нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сву четворицу познајете?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сву четворицу?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Да, тројицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога не познајете?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Хрњака не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хрњака, добро. Нисте у завади?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Исто тако, не морате да одговарате на питања која Вас, односно Вашег блиског сродника може довести до тешке срамоте, кривичног гоњења или материјалне штете. То Вам је јасно?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде имате текст заклетве, па прочитајте наглас.

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, као што сам рекао, против ова четири лица води се поступак, подигнута је оптужница, због кривичног дела ратни злочин против

цивилног становништва у временском периоду од августа 1991. па од краја исте године, стављено им је на терет да су вршили противзаконита затварања, повређивање телесног интегритета, застрашивање, мучење, нечовечно поступање, као и вршили убиства појединих лица. Ви сте овде предложени од стране одбране, значи питање је, шта Вам је познато у том периоду, да ли сте били у Белом Манастиру, ово се све дешава у Белом Манстиру и околини и ако знате нешто друго у вези ових догађаја, то кспричајте.

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Ја што се тиче само могу да кажем, овај, да сам се, ја и Слободан смо ишли у Мађарску и да сам се срео са покојним Лозанчићем, звани «Швабо» и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да мало прецизирамо време, када сте ишли у Мађарску, датум?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Па то је било 1998. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: И да је, овај, да смо срели тамо тог покојнога и Бабић овог Милошева, њих су двојица пришли нама, овај, срели смо их на пумпи и он се Слободану само захвалио и рекао «хвала ти што си ме спасио».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто му је рекао то, да ли сте сазнали касније?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Поздравили су се тако и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа више?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа више нисте чули?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево пустићемо браниоца да Вам онда он постави питање. Изволите.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: (бранилац Слободана Стригића) Кажете да сте ишли у Мађарску и да сте тамо срели Лозанчића.

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Да.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Да ли можете да нам кажете, ко је Јозо Лозанчић био, да нам кажете нешто о њему, одакле је?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Па он је из Каранца, једно место поред Белог Манастира, ја колико могу да знам, био је фин момак и ништа више.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Да ли знате, да ли је био у родбинским односима са породицом Чичак?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Па мислим да је био.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Мислите?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Да, да.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: И њих двојица су, мислим Лозанчић и Слободн Стригић су разговарали на тој пумпи?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Јесу, јесу, разговарали су, поздравили се и када смо кренули, опет су се поздравили и ето што је било, ја сам рекао.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Да ли можда знате, зашто се Лозанчић захваљивао Стригићу?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Па не знам, то је случајност била када смо се срели.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Хвала, немам више питања.

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Нисмо ишли намерно да се сусретнемо, то је случајно било у Мохачу.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Добро, али не знате разлог, како је њега Стригић спасао, од чега и тако даље?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Не, не знам.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Хвала лепо, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У току 1991. године, где сте Ви живели?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У току 1991. године, где сте Ви живели?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: У Белом Манастиру.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали нека непосредна или посредна сазнања да се нешто догађа у Белом Манастиру, да се неки цивили приводе, малтретирају, убијају?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Ја сам приватник, ја искрено да Вам кажем, нисам се са тим ни имао времена, нити ме је занимало, искрено да Вам кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли, док сте живели тамо, чули за убиство породице Чичак?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Па чуо сам, али није ми, нити сам чуо ко је убио, ни ко је, ни шта је, то не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли чули за то насеље Козарац?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим јесте ли чули за напад на Козарац и шта се догодило?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбрана, изволите, да ли има неко питање? Окривљени питања? Можете, изволите.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли би хтели само да ми кажете, под којим околностима и када је настрадао Ваш брат?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Па то је био почетак рата то јутро.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Који месец је то био, да ли можете да нам кажете?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Молим?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Који месец?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: 21.08.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Како је настрадао Ваш брат?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Изашао је из куће, дошло је до пуцњаве и ето.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Можете ли рећи, ко га је убио?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Па претпоставља се да га је убио неки овај, МУП-овац по некој, по неким причама, сада тачно да кажем ко га је убио, не знам.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли можете рећи, када се дешавало то пушкарање и пуцање и убиство, ко је дошао, да ли је дошла војска да раздвоји, да смири?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Ја не знам, јер, искрено, то јутро нисам био тада у Белом Манастиру, био сам, овај, у Сомбору, имао сам кћеркицу три месеца, па сам увече отишао, однео жени пелене и тако, нисам ни био то јутро када је погинуо.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли Вам је познато да су била нека хапшења од стране МУП-оваца по Белом Манастиру?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: То је почетак рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате да кажете који МУП?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Хрватски, Хрвати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер био је и наш Савезни, значи хрватски МУП.

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Почетак рата, било је тога.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли знате да је било застрашивања од стране Хрвата, хрватске националности према Србима?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Па то је почело тако, рат је почео и нема ту.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Има ли неко питање?

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дошли сте из Темерина, је ли тако?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите трошкове за аутобуску карту?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тражите трошкове?

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте приступили.

Сведок РАДОМИР ВИДАКОВИЋ: Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека уђе сведок, нека позову сведока Дражен Матина.

СВЕДОК ДРАЖЕН МАТИН

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Матина.

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Дражен Матина?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Матина, Ви сте овде позвани у својству сведока, прво ћемо да узмемо Ваше личне податке, Дражен Матин, од оца?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Јосип.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте када и где?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: 15.02.1967. године у Сомбору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сомбору, по занимању сте?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Возач, сада где живите, у Сомбору?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: У Бачком Брегу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бачки Брег.

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Био сам у Сомбору, па, пре једно десет дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса, која је?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Мајора Тепића бб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде окривљене познајете, Зорана Вукшића, Стригић Слободана, Бранка :Хрњака и Велимира Бертића?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Слободана познам и Бранка знам овако из виђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте у завади или у сродству са овим лицима?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Исто тако, не морате да одговарате на питања, која Вас, односно Вашег блиског сродника може довести до тешке срамоте, кривичног гоњења односно материјалне штете. Испред имате текст заклетве, потребно је да положите заклетву, прочитајте.

Сведок ДРАЖЕН МАТИН Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, као што сам рекао, против ова четири лица подигнута је оптужница због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, стављено им је на терет да су у периоду од августа 1991. па до краја исте године, у Белом Манастиру и околини извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва и то тако што су вршили противзаконита затварања, застрашивање, мучење, нечовечно поступање, као и убиство одређеног броја лица. Вас је овде предложила одбрана, да се испитате у својству сведока. Да ли Вам је нешто познато у том периоду 1991. године, где сте били, ако нисте ту, шта сте касније сазнали или каква сазнања имате у вези ових догађаја?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Ништа ми није од тога познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је познато?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Познато ми је да је Стригић Слободан био мој комшија значи у Бездану док смо ми живели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: То је било од 1999. до 2010.-2011. године, сада тачно не могу да прецизирам, значи његова мала кћерка је са мојом кћерком у обданиште ишла, то је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неких сазнања, да ли му је прећено, да ли је он претио некоме?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате никаквих сазнања?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Ишли смо само значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, знате и Хрњака?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Хрњака знате?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: То је било 1992. године, ми смо имали локал на граници и он је исто радио па га знам из виђења, значи ништа нисам са њим никаквог контакта имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Вас је предложио бранилац, адвокат Литричин, изволите, Ваш је сведок, Ви сте тражили да он данас дође.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: (бранилац Слободана Стригића) Господине Матин, да ли се сећате, да ли сте некада били у кући Бранка Хрњака у Сомбору?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Па био сам.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Са ким сте били?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Са Слободаном Стригићем.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Да ли можете да нам кажете, када је то било?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Не могу тачно, али негде од 1999. до 2001. или 2002, не могу тачно сада да одговорим.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Да ли можете да нам кажете, који је био повод Ваше посете?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Да, ишао је пса неког његов старац је требао да набави, па сам ја ишао са њим у Сомбор, значи онда је разговарао у вези тога са мном, једно пет минута, јел да и то је било све.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Након тих пет минута сте отишли?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Да.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Само да Вас питам још једно питање, да ли је у том периоду док сте били у кући Бранка Хрњака, Слободан Стригић претио Хрњаку на било који начин?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Не, не.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Хвала лепо, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, нема? Одбрана, нема нико? Изволите.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: А где рекосте 1992. године где сте радили?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Имали смо локал на Бачком Брегу, то су изнајмљени значи, то су покретни неки киосци, пекле су се овако плескавице.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Ко је то имао?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Имао сам ја локал и значи Бранка сам знао из виђења, он је са неким радио, њих двојица, сада.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: А шта то значи из виђења, јесте ви некада контактирали?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Не, не.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Са њим уживо?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Не, не.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Никада?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Не.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Нисте се ни званично упознали?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Не.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Хвала најлепше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Ја бих волео да се Ви представите, ја не знам ко сте Ви.

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Ја сам Матин Дражен.

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Дошли сте овде и пред овим судом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само, да ли имате питања?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Имам питање, када сте Ви били код мене кући, ја Вас никада у мојој кући нисам видео?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Са Слободаном, са Слободаном.

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Не, никада нисте били.

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Добро, ако Ви тако кажете.

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Ви кажете да Вас ја знам са Бачког Брега, ни одатле Вас не знам, јер тамо нисам ни био ја.

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Држали сте са Гавром заједно.

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Ја држао?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Да, да, заједно сте радили.

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Ја са Гавром никада ништа нисам држао.

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Добро, ја сам рекао своје, а сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ког Гавру мислите?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Па тако га зову, сада како му је право име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како му је презиме?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Не знам презиме, звали су га Гавро, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је био, из Манастира?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Није, није, ја говорим истину, ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули сте, Ви сте ставили примедбу на његов исказ. Хвала Вам.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле долазите?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Ја долазим из Бачког Брега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Бачког Брега?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је карта аутобуска, да ли тражите трошкове?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Сомбор-Београд 1.100,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Повратна или само у једном правцу?

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Не, само у једном правцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тражите значи 2.200 динара.

Сведок тражи на име трошкова доласка и повратка у Сомбор 2.200 динара за аутобуске карте.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Одобравају се трошкови сведоку у износу од 2.200,00 динара на име аутобуске карте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте дошли, довиђења.

Сведок ДРАЖЕН МАТИН: Хвала и Вама, довиђења.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Председниче, да ли дозвољавате да се удаљим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, замениће Вас колега Перковић.

Констатује се да се из суднице удаљио бранилац адвокат Павле Литричин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ћемо да позовемо сведоке, хајмо прво Јанус Милана, па ћемо после родитеља.

СВЕДОК МИЛАН ЈАНУС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Јанус.

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани у својству сведока, прво ћемо узето Ваше податке, Јанус Милан, од оца?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Радета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте које године и где?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: 1969.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1969. по занимању сте?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Пољопривредни техничар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пољопривредни техничар, са пребивалиштем у Бачкој Тополи?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Првог маја 22.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде присутне окривљене Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњака и Велимира Бертића, да ли познајете?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Хрњака једино познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте у завади са њима или у сродству?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде испред Вас имате текст заклетве али прво ћу ја да Вас опоменем, Ви сте овде у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Исто тако, не морате да одговарате на питања која Вас односно Ваше блиске сроднике, може довести до тешке срамоте, кривичног гоњења, односно материјалне штете. Испред имате текст заклетве, прочитајте наглас.

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте овде предложени у својству сведока од стране одбране, преко адвоката Мирослава Перковића. Као што сам рекао, против ова четири лица се овде води поступак, подигнута је оптужница због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, стављено им је на терет да су у периоду од августа 1991. па до краја исте године, у Белом

Манастиру и околини, починили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва, тако што су вршили противзаконито затварање, повређивање телесног интегритета, примењивање мера застрашивања, мучења, нечовечног поступања, а стоји и убиство већег броја лица. Шта је Вама о томе познато у том периоду, да ли сте били у Белом Манастиру, да ли сте учествовали и били у тим јединицама или нисте, одакле знате ова лица, ето то испричајте, а касније ће Вам постављати питања прво бранилац који Вас је предложио, а касније и остали учесници у поступку. Изволите.

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Да ли могу сести, имам проблема са коленом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да не.

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Хвала. Значи у том периоду почетка рата, то је 1991. година, ја сам био у Белом Манастиру. Био сам једно време припадник специјалне јединице полиције у једном кратком периоду, а оптужене познам, рецимо, са Бертићем сам пријатељ од малих ногу, Вукшића сам знао и пре рата, али не нешто посебно, пошто је ипак старији од мене. Не могу рећи да смо били пријатељи неки, али знали смо се, а и Стригића познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте то, где сте били, у којим јединицама, да ли Вам је познато нешто о нападу на село Козарац, јесте били, како се та јединица звала?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: То се звала специјална јединица полиције, сада неки службени назив да је имала, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је са Вама био у тој јединици?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Па овде тројица присутних, значи Бертић, Стригић и Вукшић, командант је био Јарић, било је ту још неких припадника, ја сам то већ све позаборављао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били када је било чишћење или напад на село Козарац?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Да, да, јесам, био сам тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте о томе, шта се десило, ако се нешто десило.

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Ништа, ја не сећам се тачно датума, ми смо ту добили наређење да ја не знам да ли су тамо биле неке снаге Хрватске, нису, углавном требало је то село прочистити да се погледа да ли има наоружања тога, ако има неких припадника, да се то ухапси, не знам и ми смо дошли са возилима испред Козарац, то је једно можда 500 метара, сада се не сећам, не знам тачно, смо изашли из тих возила и кренули смо према селу. Рецимо, конкретно, група у којој сам ја био, ишла је, кретала се главном улицом у Козарцу и то са десне стране, значи у правцу Бели Манастир-Осијек, то је пут, ми смо ушли из правца Белог Манастира. Не знам, шта још конкретно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте наишли на неки отпор, да ли је пуцао неко на вас?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: На нас конкретно није, тамо где сам ја био, сада пушкарање се чуло, али спорадично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је са Вама био када сте ишли Бертић или није био Бертић?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Јесте, Бертић је био, ми смо цело време били скупа, пошто сам ја њега најбоље знао, а ове друге људе из јединице нисам толико знао и нормално да сам имао у њега поверење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели негде Вукшића?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Вукшића сам исто видео на почетку акције и ту смо ми били заједно, али нисмо цело време, ми нисмо били толико онда организована јединица и обучена нешто, то су више људи били који су срцем ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је пружио неко отпор, кажете није?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Конкретно код нас, на нашем делу, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте наишли на локално становништво, шта се дешавало, јесте улазили у куће или нисте улазили у куће, у дворишта?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Јесте, вршили смо претрес.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли Вам је познато, да ли се десило нешто тада када сте вршили претрес?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не, не, тамо где смо ми били, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како се завршило то?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Па ништа, то је трајало пар сати, ми смо ишли само, кретали се том главном улицом, било је ту више јединица учествовало, нисмо само ми били. Сада из којих праваца су све долазили, ја то не знам, нисам ја руководио том акцијом. Углавном тамо, на том терену где смо ми били, после пар сати, зато кажем, то је ишло дуго, пошто ми нисмо били баш у том моменту обучени и синхронизована нека екипа и онда смо, када смо завршили то, срели смо се негде, не знам, на крају села и то је било то. А за нека дешавања овако, ја не знам да је било, што се тиче убистава или нечег, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, били сте у тој јединици. Добро, пустићемо браниоца да прво постави питање да ја не бих. Изволите.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господине председниче, ја ћу наставно на овај Козарац и ту акцију која је вођена. Реците ми, овде имам једну мапу, има и господин председник као и тужилац, да ли могу показати председниче?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, како да не.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли нам можете рећи описно, где Вам је ту та улица?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Ево то је та улица што стрелица показује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је ова асфалтирана улица, то је главна улица?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Јесте, то је главна улица која води од Белог Манастира према Осијеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И има још две паралелне, је ли тако?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Јесте, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте ишли том главном, асфалтираном?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Том главном и нисмо излазили из те главне улице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте излазили?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то магистрални пут, да ли је то регионални пут који води?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: То је пут који иде од Мађарске, да ли, како се он третирао, ја не знам, међународни, магистрални.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нисте скретали, значи само сте ишли право?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не, са десне стране смо били, колико мене сећање служи, а сигуран сам

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са десне стране, сада само реците, да ли се гледа од овог што пише «Бели Манастир» или?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Од Белог Манастира према Осијеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи то су ове куће са десне стране?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има назив некако та улица, да ли се сећате?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не знам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се, добро.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, да ли је само Ваша јединица учествовала?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не, ту је било више јединица.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли знате, које су то јединице?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Сада се стварно не сећам, претпостављам Кнежеви Виногради и Каранац да су са друге стране.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Које стране?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Па сада како смо ми овде, они су са леве стране, значи отприлике њих је вероватно запало ове друге две улице. Сада ко је где био, то стварно не знам, ја сам видео да нека војска има, са наше леве стране, када смо улазили, значи они су се кретали.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Са ваше леве стране?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Да, да.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нека војска?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Јесте.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисте их могли идентификовати?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Нисам.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми јесте ли касније видели неке припаднике кад је завршила акција или било шта?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Па јесмо, ми смо се кажем ту срели да ли на крају те улице или, више то сад не знам. Било је ту више јединица разних које су учествовале у тој акцији.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Реците ми јесте ли само Ви и Велимир или је још неко био с вама, како је то?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Па то се сад, колико мене сећање служи, кажем ја нисам онда добро ни познавао те људе, мислим да је то прва акција те јединице, колико се сећам да је био Петковић Миломир. Кажем у једном моменту смо били скупа и Вукшић је ту био и колико ме сећање служи Стокан, Секанић или, сад било је ту још неких људи али их се не сећам стварно, нисам их можда ни познавао у том моменту па.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми молим вас да ли је Велимир пуцао негде или тај Миломир или било ко? Да ли сте имали потребу или овако да сте пуцали?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Ми нисмо имали потребу тамо није било неког отпора и мислим да нисмо, не да мислим него знам да нисмо испалили ни метка тамо у тој акцији.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Реците ми још нешто, може Вам и председник већа то, прочита тај део транскрипта али ако дозволи ја ћу само укратко парафразирати. Господин Јарић Милан Ваш командант тада каже да је он чуо да је после те акције наводно Векац да ли пуцао према некој жени или тако али да је мислио да је то некакав ХДЗ-овац, да ли је Вама било шта тако познато и да ли можете рећи да ли сте Ви чули тако нешто после акције? Шта сте уопште чули после акције?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Ја сам после акције чуо да су ту неки људи страдали, за једног уствари, али то сам чуо пар дана, уопште не знам да ли у тој акцији тог дана, да ли можда пре, да ли после, чуо сам да је у Козарцу неко страдао, то сам чуо, али у овој акцији не знам, нити сам видео, ја сам био са, поготово са Бертићем с којим сам био цело време акције а нисам ни чуо у вези те акције конкретно.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А да ли сте чули да је нека жена страдала, да било ко шта прича?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не, то нисам уопште ни чуо.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Ја одговорно тврдим да Бертић није испалио ниједан метак.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А зашто мислите, како тумачите исказ Вашег команданта да је он то чуо?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Па ја не знам од кога је он то могао чути.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: За Бертића?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Па, Бертић и Јарић касније нису били у добрим односима, да ли је то већ тад почело, ја не знам шта је ту у питању уопште, кажем ја то нисам ни видео ни чуо.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нису били у добрим односима. Добро. Реците ми молим вас следеће од кад Ви познајете Велимира?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Јако дуго, од кад смо кренули у основну школу, а пријатељи смо добри постали негде са 10-11 година.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја ћу питати председнице веће, дозволићете ова питања која нису директно везана уз оптужни акт али везана су уз кредибилитет мог клијента. Реците ми да ли сте икада видели да је он малтретирао неког или било шта у том смислу, да се иживљавао било када над некаквим немоћним лицем?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не, он није такав тип човека да би тако шта направио. С мојим познавањем њега стварно је мислим да мало ко га боље познаје од мене, то није са његовом личношћу повезано тако шта и карактером.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није повезано?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли му знате родитеље?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Да.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Какав је он однос имао са родитељима?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Добар, то је једна фамилија како да кажем, који назив сад, нормална, нормално ситуирана, имали су, здрава једна породица је била.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми какве је Велимир имао интересовања, хобије или било шта?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Велимир је увек био опседнут војском поготово тим неким специјалним јединицама. Он је био падобранац пре рата, у ЈНА је био извиђач, имао је униформу је носио значи прије свих ових ратних дешавања. Највише је био да не кажем опседнут, али то му је била сфера интересовања његовог.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми како се он понашао док сте Ви били у тој јединици, какав је он однос имао у тој јединици према команданту или даље?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Па ја сад, ја сам имао осећај да њему та јединица баш не одговара, он је хтео више неке извиђачке задатке, јер то је била његова нека ужа специјалност чему је он преферирао. Имао сам неки онако, познавајући њега, осећај да он ту баш није задовољан.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није задовољан. До кад сте Ви били господине Јанус?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Ја сам био припадник те јединице сад датуме стварно се не сећам ја мислим негде крај септембра можда почетак октобра. Барања је била ослобођена целокупно у том моменту кад сам ја изашао.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И где сте отишли?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Отишао сам један кратак период у граничну полицију али то је јако кратко трајало и онда сам отишао у Војну полицију при Штабу територијалне одбране.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Били сте у Војној полицији?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Јесте.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците је ли Велимир отишао касније у војску?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Да, он је отишао у Територијалну одбрану, ја мислим да је то била јединица при Територијалној одбрани. Ја сам га чак звао да дође у војну полицију кад сам ја отишао али њега то није, кажем није то било, њему је приоритет да буде у некој извиђачкој јединици.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У извиђачкој јединици?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Јесте.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И је ли касније био у извиђачкој јединици?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Јесте, јесте, али при Територијалној одбрани, не више при полицији.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Је ли обављао искључиве те војне задатке?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Да, да.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Реците ми још јесте ли Ви чули за Велимира да је ухапшен, шта му се ставља на терет, да му се ставља злостављање заробљених односно лица која су лишена слободе итд?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Јесам, чуо сам.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли Ви имате сазнања било која о таквим радњама за време док сте Ви били у тој јединици?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: О малтретирању заробљеника, ухапшених?

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте.

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Ја немам таква сазнања. Притварања је било, сад је ли он директно учествовао или није то не знам, али да је неко малтретиран то стварно.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не да је неко малтретиран, има ту да су малтретирани, али да ли је Велимир да сте Ви видели или чули?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не, за Велимира не, нисам видео никад, ни чуо да је он неког малтретирао.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да би неког малтретирао.

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Па на крају крајева њему је мама Хрватица знам, и ми сви као друштво нисмо били никад националисти.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није био националиста у том смислу да?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не, не, да је неког мрзео. Имали смо у друштву и Хрвата.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, хвала Вам, за сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче, има ли питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви у то време значи август – децембар 1991. године односно док сте били у саставу резервне полиције?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не знам како се то водило, ми нисмо имали тамо неке уговоре радне или нешто, нисмо се ни водили, то је била специјална јединица полиције, какав је она статус имала ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви били у некаквом радном односу, јесте ли имали било шта?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не, не, то није било, то је више било на добровољном принципу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А та специјална јединица је ли то, од којих људи је била састављена, да ли само од резервиста или од активних полицајаца?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Па било је ту неколицина и активних полицајаца, рецимо конкретно знам за Јарића да је он био активан полицајац, а сад да ли је ту још неко био то не бих знао рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико вас је било отприлике у тој специјалној јединици?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Па ја не знам, мислим око четрдесетак – педесетак, сад колико се ја сећам, јер то је било више одељења.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је функционисала та специјална јединица? Да ли сте ви долазили ујутру на посао, на неко постројавање, прозивање, дељење задатака, обавеза?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Јесмо у СУП-у Бели Манастир ту нам је било окупљалиште.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И кад се окупите шта се онда догађа?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Па прочита се план рада неки, који су нам задаци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко вам чита тај план рада?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Па командир, командант.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јесте ли ишли негде у некакве акције у извршавање тих задатака, можете ли се сетити неких конкретних ситуација?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Да, ишли смо у Козарац, ишли смо у Биље, значи то је била јединица која је била у то време не могу рећи најспособљенија али то су били неки људи који су имали срце и храброст, више је била на том принципу заснована него, пар људи је било и обучено у ЈНА некадашњој.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли ви добили кад наређења да и ако јесте од кога, да поједине цивиле, мештане из разлога или да вам нису саопштени разлози доводите, приводите у станицу милиције у СУП Бели Манастир?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Ја конкретно не, а да ли је неко приводио то не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви познавали већину мештана у том Белом Манастиру?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Да, углавном.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рецимо Фрању Јоха?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: За њега сам чуо али нисам га знао лично, познато ми име.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хугу Мартиновића?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Никад чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Драгана Скелецију?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Марка Томића?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Паву и Владимира Земљака?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: То знам јер он је био у школи неки педагог или тако нешто, то је Паво Земљак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули да ли се њему нешто догодило, да ли је довођен, привођен, малтретиран, шта је било?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Привођен је био, не знам, после сам чуо да није међу живима али не знам ни где, ни како, ништа не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А откуд знате да је био привођен?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Па причало се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чекајте, Ви сте у полицији ваљда се у полицији нешто зна или не зна, а прича је за улицу?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Ми нисмо били обична јединица полиције, нисмо били задужени за оне што су притворени доле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли Ви да ли је у том СУП-у постојале неке просторије за задржавање, неки затвор или нешто слично?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Јесте, постојале су неке просторије у подруму доле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли кад видели било кога затвореног доле у тим просторијама?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли кога познали од тих затворених у тим просторијама?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Па ја нисам баш залазио тамо да видим, ја сам видео да неко има, нисам пуно обраћао пажњу на то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте ли видели кад сте видели како ти људи изгледају?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не, нисам им прилазио, ништа, видео сам да има неко али нисам прилазио нити сам контактирао с њима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули кад кажете «не знате» него сте чули па причало се, да ли се причало да су ти неки људи који су доле у тим просторијама затворским да се ту муче, малтретирају?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Ја сам то после чуо, пуно после тих дешавања док сам ја био у полицији, после се причало, чуо сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какву сте Ви везу имали са том да кажем овим осталим делом полиције рецимо дежурном службом у том СУП-у, како је то комуницирало између те ваше јединице и те дежурне службе и те редовне полиције?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Па они су радили свој посао, ми наш посао, не знам, они су преузимали бригу о тим што су затворени, ја стварно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли чули за Стипу Абришима?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Познато ми презиме али.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За Адама Барића и за Ану Барић јесте ли чули?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Чуо сам, чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули шта се њима догодило и ако јесте од кога, како, кад?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Чуо сам да је Адам убијен, а Ана је преживела, онда је дала неку изјаву на телевизији хрватској тамо али нисам ја то гледао то ми је неко испричао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не то што сте гледали, него док сте били тамо, значи то се дешава у време док сте Ви тамо, да ли Ви тад док сте тамо чујете шта се догодило са тим људима?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Извињавам се, ја мислим да је то после кад сам ја већ изашао из те јединице, да је то октобар или новембар месец, а ја сам већ крајем септембра напустио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли чули за неку породицу Чичак?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Чуо сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У време док сте били тамо шта сте чули?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: И то је исто у периоду кад сам ја већ напустио јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није питање да ли сте Ви били у јединици, него шта сте чули?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Чуо сам да су људи убијени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули у тим причама, то убијени су, да ли сте чули на кога се сумња да су убили те људе?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не, не. Пазите, није се о томе баш причало сад ко је убио и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите одбрана је ли има питања?

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Бранилац Зорана Вукшића. Само пар питања. Рекли сте да познајете Зорана Вукшића.

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Да, да.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли сте Ви учествовали у акцији у месту Биље?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Биље? Да, да.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли вам је познато да ли сте тада видели Зорана Вукшића?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Јесте, он је рањен тамо.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Приликом тог напада?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Да, да.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Видели сте тада, је ли тако?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Да, да.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро. Када се то десило да ли се сећате датума?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Почетком септембра али не знам датум тачно.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли сте га након тога виђали у овој јединици којој сте и Ви припадали или уопште у СУП-у?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Па кажем ја сам недуго после тога отишао али мислим да се он дуго опорављао после тога, то је била тешка рана доста. Не знам да ли је он уопште неким јединицама припадао после, он је био тешко рањен.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли сте га виђали након тог рањавања?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Да, јесам. Био сам му и у посети једанпут, чини ми се да је био у Сомбору, после је пребачен на ВМА или обратно, не сећам се сад више.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми док сте Ви били још увек у овој јединици да ли се некада неко Вама обратио за помоћ, заштиту, било какву врсте помоћи од припадника хрватске националности, а при том причам за Зорана Вукшића да ли се неко жалио на њега, на његово понашање?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Да Вукшић малтретира?

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Тако.

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не, не.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли је неко тражио помоћ од вас да помогнете, да заштитите неку породицу?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не, не.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Да ли сте некада чули нешто о његовом понашању или малтретирању припадника хрватске националности да ли имате таквих сазнања?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Нисам никад чуо, не, не.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Хвала, немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неко питања? Окривљени? Нема. Кажете дошли сте, ишли сте у чишћење терена, заједно сте били све време са Бертићем у насељу Козарац, ми овде имамо исказе сведока који наводе да је у том нападу Матилда Вранић рањена, имамо и изјаву сестре која је Матилду Вранић примила и лекарке, у ствари лекарке која је примила и коју је превила и она тврди, Матилду Вранић нисмо саслушали али имамо њен исказ, зато што она не може

од старости да приступи, која исто наводи да је чула од неког да се то лице које је ранило зове Веќац. Ви кажете нико није пуцао.

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не нико, нас двојица нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него вас двојица, па како сте то ишли и ниједан метак нисте, јесте ли улазили у куће?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Па јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли излазили становници?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Па јесу, то су били цивили, нису пружали отпор, зашто да пуцамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И овај Иво Мелек он је ту убијен, Јосип Вид има повреде ногу, Ви сте рекли да сте чули, шта? За кога сте чули?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Чуо сам да је неко страдао, мислим за тог што је убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иво Мелек?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Али нисам чуо да је у тој акцији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте чули да је Јосип Вид погођен у ноге и да је рањен?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не, то нисам чуо, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити за Матилду Вранић да је рањена у руке, односно у рамена?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када сте завршили тај претрес ви сте се вратили је ли тако?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ишли у ове друге улице, само сте ишли главном улицом?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Наша група се само главном улицом кретала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи долазите до краја то је према Осијеку и враћате се назад, како? Да ли се окрећете или стајате или шта?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Ја се сад више не сећам, ја мислим да су дошла и возила онда да смо се вратили пошто ту није претила опасност више никаква.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете знате да су биле доле просторије, јесте ли имали ви неке своје посебне просторије где сте се ви налазили ваша јединица та специјална у оквиру МУП-а односно СУП-а?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Па имали смо ми, добили смо пар канцеларија, колико сад мене сећање служи, тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте. Јесте ли чули некад ови људи доле који су затворени да певају?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад нисте чули?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У септембру кад сте Ви престали да будете?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Крајем септембра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли долазили још у станицу милиције – СУП?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не, не, после тога више не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте после радили?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Кажем био сам у граничној полицији, долазио сам у ствари кад смо ишли на смену али то не сећам се ни да сам улазио унутра и онда смо ишли на гранични прелаз Кнежево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где се налази кафић «Српски Мач»?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате коме је то раније припадало та кућа и тај кафић?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: То је било у саставу куће, дворишта Барића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то преузео? Знате ко је био власник после тога кад су отишли Барићи?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Ту је било више власника, они су се заменили, ко је био први.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли били неки из ваше јединице?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Чини ми се да јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче, има ли још неко питање?

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Само на ово Ваше допунско. Реците ми јесте ли чули било када, питаћу Вас конкретно да није сугестивно. Да ли је Велимир од детињства од када га Ви познајете имао неки други надимак поред овога Векац да га неко зове?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Никад, ја га чак нисам никад звао ни Велимир, ни Бертић, него Векац само, а други надимак није имао.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте чули да га је било ко назвао или да је у некој средини имао надимак «Зеко»?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Никада?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако немате питања? Нема.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте, господине Јанус одакле дошли?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Из Бачке Тополе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бачка Топола, то је 1.700,00 динара је ли тако повратна карта или у једном смеру, колико је карта?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Па ја не знам, аутомобилом сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми можемо само, овде пише, је ли ово повратна карта 1.700,00? Ми ћемо исплатити.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Он се јављао још у истрази да сведочи.

Сведок МИЛАН ЈАНУС: У реду је што се тиче трошкова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Ви тражите трошкове или не?

Сведок МИЛАН ЈАНУС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Добро.

Сведок не тражи трошкове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, слободни сте, можете да идете.
Сведок МИЛАН ЈАНУС: Да ли се могу поздравити са Вукшићем?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете се поздравити.
Сведок МИЛАН ЈАНУС: Хвала. Могу ли ја присуствовати даље?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, ако желите седите иза.
Сведок МИЛАН ЈАНУС: Хвала.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека уђе Бертић Ева.

СВЕДОК ЕВА БЕРТИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.
Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Добар дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бертић Ева је ли тако?
Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани у својству сведока, прво ћемо узети Ваше личне податке, Бертић Ева од оца?
Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Мате.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте где?
Сведок ЕВА БЕРТИЋ: У Бачком Моноштору, 21.02.1947.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте?
Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Економиста, сада пензионер.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада живите у Новом Саду је ли тако?
Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Да, у Пушкиновој 14.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пушкинова 14. Ви сте мајка Велимира Бертића?
Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Велимира Бертића да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова друга лица Зорана Вукшића, Слободана Стригића и Бранка Хрњака да ли познајете?
Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Познајем Зорана Вукшића, Стригића по имену, а господина Хрњака не познам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не познајете, добро. Нисте у сродству са овим лицима?
Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не, нисам, само са сином.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте у сродству, односно како Вам је окривљени овде Бертић син, Ви сте привилегован сведок тако да можете да одбијете да сведочите, односно да се позовете на то ваше право ако желите да сведочите онда вам важе сва права и обавезе који важе и за друге сведоке, да ли хоћете да сведочите?
Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Хоћу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи овде сте позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, исто тако не морате да одговарате на питања која Вас односно вашег блиског сродника може довести до тешке срамоте, кривичног гоњења. Не мора, чује се, има ови други микрофони хватају околу. Овде имате текст заклетве, прочитајте ту заклетву испред Вас.

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Ја се извињавам, ове наочале нису за даљину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам рећи, Ви поновите. Заклињем се.

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу пред судом говорити само истину.

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Да ћу пред судом говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: И да нећу ништа прећутати што ми је познато.

Сведок опоменут, упозорен, заклет посебно на околности да је у сродству са окривљеним Велимиром Бертићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као што сам рекао овде се води поступак против ова четири лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, стављено им је на терет да су у периоду од августа 1991. године па до краја те године на терену Белог Манастира и широј територији општине извршили противзаконито затварање, повређивање телесног интегритета, примењивање мера застрашивања, мучења, нечовечног поступања као и убиства већег броја лица. Ви сте овде предложени у својству сведока од стране браниоца Вашег сина адвоката Мирослава Перковића, реците нам шта вам је познато у том периоду где вам је син тада боравио, шта је радио, који су његови, шта вам је познато ако вам је познато о убиству Адама Барића и рањавању Ане Барић као и о повређивању односно повређивању неких лица међу којима је ако је познајете Матилда Вранић или не познајете Ивана Мелека, Јосипа Вида као и убиство породице Чичак ако вам је то познато, ето шта вам је познато Ви нам реците а после ће вам постављати питања прво бранилац онда остали учесници у поступку. Изволите.

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Ја сам мајка Велимира Бертића, по националности ја сам Хрватица, муж је Србин. Рат нас је затекао у Барањи где смо провели цело време рата и након рата смо морали ипак отићи из Барање. Наш син је дошао из војске пре тога годину дана, запослио се у «Електро-Славонији» као мануелни радник, почео да ствара свој приход, да се тамо сналази како је требало и онда је дошао рат. Син је у војсци био у извиђачима, он је био иначе особа која је волела да иде у борбу, да се понаша као борац, он је ратник био ваљда по самом своме рођењу и опредељењу. За време рата у Барањи је било национално становништво, јел било је и Срба и Хрвата и Мађара, у нашој кући ми никада нисмо учили да треба неко да буде другачији ако је неке друге нације. Југославенски смо били опредељени и муж и ја и на тај начин смо нашег сина и усмеравали целог свог живота. Он је прихваћао те све ствари. У нашој кући се чак никад није ни псовало а не нешто друго да би се учило и да би се радило. Имали смо пуно пријатеља и он је имао својих пријатеља који су били исто тако различитих нација. Кад је почео тај рат он је скупа са осталима као и са нама морао на неки начин да се ангажује у томе тако да је он био једно време у полицији, а после тога је био при војсци у редовној нашој одбрани где је то било. Увек је волео да, више је био као особа доброг срца, он није особа која би некога малтретирала. Он ако није помого, ја не знам у Барањи или било где да ли има и један човек

или и једна особа која би могла да се обрати њему за помоћ а да он то није направио, а да направи неку штету неким људима то није, то једноставно у његовом понашању, у његовој меморији, у његовим осећајима нема. Он ако неће помоћи болесни, јаднима и онима који су угрожавани али он сигурно неће ништа правити против тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је познато нешто о овим догађајима ово што сам Вам сад поменуо?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: То се дешавало у Барањи и ја сам чула за те догађаје који су се дешавали за Адама Барића и Аницу Барић, они су били Беломанастирци, ја сам чула да се то десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се причало можда ко је то учинио, јесте ли чули нешто?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Чујте, то није било за причу и за препречавање да ли је неко учинио, ко је то учинио јер ви нисте ни знали ко је то учинио, то се десило ноћу или не знам ни ја у које време, углавном ујутру кад смо ми дошли у предузеће, ја иначе сам радила у Комуналном предузећу, то се шапутало о томе и знате сви су били и мало преплашени, то је био страх, то није било тамо да ви сад можете да расправљате, да причате или шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта се шапутало?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Па шапутало се да су убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се помињала нека имена?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не, не, нису се спомињала имена никада. Тек после рата, сада кад је ово све почело смо чули за та нека имена, али имена ко је њих и када то нисмо никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Син Вам је радио у полицији, јесте ли њега питали можда да ли он зна шта се то десило са Барићима?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Па нисам га то питала, јер он је имао неке одређене задатке и нисам га питала заиста, ја не верујем да он то и зна ко је то урадио, знате, да је учесник тога био јер он није такав човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли причали некад са њим о томе шта ради, део његовог посла, је ли Вам причао он уопште да ли је ишо у акцију, кад се вратио, да ли Вам је уопште причао о томе?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Па јесте причао, како не, па све његове акције кад су ишли и кад се враћа он је долазио кући, мора се пресвућ, то је била зима, били су мокри, били су промрзли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је, пазите ово је август до децембра?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Па добро и у децембру, тада је била Ђавоља греда где су они ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је од 28.08.'91., био је напад на насеље или чишћење насеља Козарац, да ли Вам је познато нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, није ми ништа познато. Ове особе што сте спомињали ја не знам ни лично ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Матилду Вранић не знате?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не, не, нисмо никакве контакте ми имали тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли познајете Јасмину Плавшић?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је лекарка код вас била?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: А то је лекарка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Да, онако, али нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били у контакту?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не, не. Једино овако по имену, нисам мислила да је то. Ја само могу рећи да за време тога рата наша породица је посебно била и посматрана и третирана. За време, после '92.године, када је почео да долази УНПРОФОР ми смо радили за њих, склапали смо са њима те послове и то све тако одрађивали, кад је већ дошло до мирне реинтеграције њихова процена је била да смо ми људи који су поштено и добро урадили посао који им се стављао у задатак и као такве су нас предложили да будемо делегати у, ја у жупанији а мој супруг за градоначелника Белог Манастира, иначе ми смо били доста призната и позната породица у Барањи коју су људи ценили и поштовали. На нашу и на моју несрећу ја сам била изабрана у жупанију у Осијеку, и на самом састанку, на самој конститутивној седници код избора жупана, ја сам гласала против Главаша, то је тако страшно одјекнуло у самој жупанији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то су догађаји.

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Дозволите, ја бих сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али то су догађаји после овог, свих ових догађаја, то је '90., и нека година, '92., '93., која је то беше већ. Значи ја Вас питам само за ово, видите шта је стављено њему је у оптужници стављено на терет да је ранио Матилду Вранић у нападу на Козарац, да је Мишу Балатинца, ево питао сам то, Мишу Балатинца да је малтретирао. Да ли знате ко је Мишо Балатинац?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас питам шта имате непосредних сазнања.

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Па ја морам Вам рећи то, опростите господине судија, ја морам рећи, после тога је прогон почео, наш син није био нигде ни оптужен ни третиран као криминалац или као злочинац, али после тога кад сам ја гласала и кад је Главаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које то године беше?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: То је било '97.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: '97?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Да, али онда је почео прогон нас не би ни именовали, ни предложили за кандидате за жупанију да је наш син био тада злочинац, да је направио нешто што није било нормално по неким људским особинама и радовима, то је немогуће. И онда је после тога Главаш са својим људима извршио такав притисак, ја се извињавам стварно али то је тако било, и после тога је дошло од један пут да је он злочинац, да је он кренуо и радио неке ствари које уопште не стоје да је радио, јер то сигурно што се њему то преписује, то сигурно није урадио. Ја њега као мајка валда најбоље познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сад ћемо дати браниоцу да Вам постави питања, па ћемо други у поступку. Изволите.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господине председниче ја морам поставити питања на ове околности јер сам у истрази предлагао још и неке новинске изјаве, чланке и тако даље, о госпођи Еви и сукобу на личној линији са господином Главашом. Госпођа Ева није била тамо неки обични посланик и тако даље, и та фамилија није била, са господином Главашом, Главаш Бранимир, који је касније проглашен ратним злочинцем. Због чега? Јер је предистражни поступак за Велимира Бертића у Хрватској кренуо негде '97., '98., '99., и 2000., у том предистражном поступку против Велимира Бертића сте имали саслушање два пута госпође Ане Барић а да је нико никада није питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите Матилду Вранић?

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, Ане Барић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ане Барић.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А да је нико никада није питао па да ли Ви знате тог Велимира Бертића, она је рекла да, ја га знам, тај момак никад није био у нашој кући. Дакле ставили су саучесништво у истрази све док наш судија Милан Дилпарић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али ми сада улазимо у причу, дајте питање да поставимо.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не председниче, ја Вам морам, све док Милан Дилпарић судија није питао то питање и зато Вам говорим о тим предистражним радњама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, поставите прво питање па ћемо после кроз питања можете и то да провучете.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми на том личном сукобу са господином Главашом, да ли сте имали претње?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Како не. Па на самом састанку у жупанији пришли су ми његови из ХДЗ-а и рекли су јел се Ви госпођо не бојите да ће сад пуцат кроз прозор, да Ви нећете живи се вратити у Барању.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми у то време ко је градоначелник, ајде да кажемо први човек Барање '98.године у политичком смислу.

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Вељко Бертић мој супруг.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Отац Велимиров?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Отац Велимиров, да.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми следеће, Ви сте до када остали у Барањи и у Белом Манастиру?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: До седмог месеца '98.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: До седмог месеца '98. Да ли сте живели у својој кући?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Јесмо.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је тада била хрватска власт?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Јесте.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су се вратили сви хрватски прогнаници у Бели Манастир?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Јесу.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли Вас је ико икада, госпођо Бертић од тих грађана из Белог Манастира, тих младића, становника хрватске националности дошао код Вас на врата или Вас срео на улици и рекао Вам слушај Ева или слушајте Ева Ваш син је, где је Ваш син, он ме је малтретирао, он ме је тукао и тако даље. Да ли је Вама икада ико пришао на тај начин и рекао Вам било какву замерку за Вашег сина?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не, никада. Никада за цело то време колико смо ми тамо били, никада није, ми смо морали и отићи због господина Бранимира Главаша јер је он покренуо поступак против мене онда кад је видео да више ништа друго не може да нам направи, јер смо били тамо.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми госпођо Бертић, Велимир, Ви сте сад чули упознати сте кад сте се кажете са истрагом, да ли сте Ви тада у Белом Манастиру било кад чули да је Велимир малтретирао неког само зато што је Хрватске националности или да је било кога малтретирао?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не, никада. Он ако неће помоћи, али он сигурно није малтретирао никога.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Какав је однос имао према лицима друге националности, у конкретном случају хрватске?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Он није бирао људе по националности, никада, њему су људи као и нама, тако је одгојен и тако је његов иначе склоп да он је тако и размишљао, он није био особа која би бирала људе по националности или би некога малтретирала због тога што је неке друге националности, јер он уопште никада никога није малтретирао сем што је евентуално помагао. И у том смислу су се људи мени и обраћали, пуно је људи дошло да је он био и супер кад је било нешто, кад је било посла, где се иде извршити претрес, моји радници су дошли рећи, они су били презадовољни да је узимао, Велимир баш био.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да је био коректан?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Да је коректан био до краја.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми те '91. '90.године, када он, да кажемо долази до неког сукоба, кад се он истакао у тим непосредним ратним или предратним догађањима?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Па прво истицање његово посебно је било скидање заставе на МУП-у, у Белом Манастиру када је ХДЗ-овска застава скинута и стављена Југословенска застава, то је било прво његово истицање.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада ћемо да видимо са судијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само изволите чујемо вас.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја чини ми се да Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујемо Вас. Прво је било истицање, све памтим, чујем одлично.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, реко не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, само наставите.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када је то било?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Па то је било ја мислим око 19.08.'91.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Скидањем заставе?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Скидање заставе.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Које, то она са шаховницом?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Са шаховницом, да.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми шта је после тога било, је ли стављена нека друга?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Ставио је Југословенску заставу, ми смо сви били југославенски опредељени у Барањи и надали смо се да ће Барања остати у Југославији, ми смо нас двоје, муж и ја били комунисти, тако смо одгајали нашег сина, пројугославенски, за заједницу, за братство и јединство које је било и нормално дотле док нису та ратна збивања почела, да се ту почело дешават свега. То није било уобичајено у Барањи да се ви тамо делите, ако је био католички Божић онда се ишло код њих да се слави, ако је био православни онда се ишло код њих славит, ми смо били тамо у једној заједници, ми нисмо били и на такав начин смо се ми и понашали, тако се понашао и наш син, он је имао један велики број пријатеља, као и ми, ми смо тамо били позната нека породица, ми нисмо били тамо неки безвезњаци.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите тужиоче, да ли има питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само ако дозволите кратак коментар, потпуно је разумљиво и прихватљиво што добијамо одговоре овог сведока на постављена питања, ипак је у питању мајка једног од оптужених. Али ако дозволите, мало пре сте говорили и о том братству и јединству, о том заједничком животу пре ових ратних збивања, па само укратко ако можете да нам кажете с обзиром да се кад су избила та већ ратна догађања, у току '91.године, око стотину ваших мештана Белог Манастира је на разне начине, разним местима у тим међусобним сукобима убијено. Како се то могло догодити поред тога што Ви кажете да је пре тих сукоба то тако било идилично у Барањи и Белом Манастиру?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Па знате шта, мислим да су избори пресудни били за то, јер кад су почели избори већина Беломанастираца, ја мислим да постоји чак и одлука Скупштине Бели Манастир да она не жели да се издвоји из састава Југославије и да се одвоји и да буде то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али је не говорим о тим.

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Опростите, и онда су они кроз различите пропаганде, они су почели на улазу у нашу улицу је био стављен бункер пре почетка рата, ми нисмо могли ућ у нашу улицу да не прођете поред наоружаних људи, јер знате ја сад кад сам ишла да је господин тамо наоружан, мене је пресекло као да сам поново у рату, то је тако било и тако је почело, они су се почели наоружавати и само то наоружање и те претње јер ви не знате шта ћете и коме ћете рећ, али првенствено је већина људи ипак била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви познавали већину мештана Белог Манастира?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Између осталих да ли сте рецимо познавали Фрању Јоха?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хугу Мартиновића?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Драгана Скелецију?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не, другог Скелецију једног сам познавала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Марка Томића?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јосипа Ћосића?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ивана Белаја?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Драгана Брекала?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Драгутина Боровачког?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Бенаћ Стипу?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шељка Ходака?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Стипу Абришину?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Паву и Владимира Земљака?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од ових које сте познавали да ли сте чули да су та лица у то време негде привођена, саслушавана, евентуално малтретирана или на други начин злостављани физички?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Па ја сам само чула да је Земљак Паво привођен, то сам чула а за ове друге ја стварно их не познам, знате ја сам радила у комуналном и ретко кога ја у Белом Манастиру нисам познавала. Ове људе које Ви сад спомињете ја њих нисам познавала уопште. Ми се више с њима нисмо ни сретали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каже Драган Скелеција да га је Велимир Бертић туко ногама и палицама?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па Марка Томића, па Јосипа, то они причају, ја Вам не?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: То не може бити никако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ивану Белају тукли, па му Бертић стављао пиштољ у уста, Стипу Абришину терали тамо на неко трачање?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не, немогуће господине, то не верујем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Никога од ових лица не познајете?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не, не познам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате док је био у полицији Ваш син у ком саставу полиције је био милиције тада Белог Манастира?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Па он је био у саставу специјалне јединице, његов ваљда командир је био Јарић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате да ли је Ваш син ишао по нечијој наредби да поједина лица у Белом Манастиру приводи у полицију ради неког саслушања, обраде?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Па нешто јесмо чули, на пример за Паву Земљака за то сам чула, а за ово друго чујте, нисам чула да је он приводио. Али ако је приводио сигурно је по наредби, он је иначе војник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли чули да су друга лица из те јединице по нечијој наредби приводили поједине мештане?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не, не, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли чули за постојање неког затвора у Белом Манастиру у згради полиције где се људи малтретирају, муче?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Нисам, као затвор то нисам чула.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли чули за Адама Барића и његову супругу?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли чули шта је било са њима, шта се догодило?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Па један дан кад сам дошла на посао, пошто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Причало се, рекли сте после причало се на послу.

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Јесте, зато што је један мој радник морао да превезе леш од господина Барића. Иначе то је комунално предузеће и ми смо имали услуге погребне и онда када смо дошли на посао, знате то се шаптало, ми смо сви били запањени да се тако нешто десило.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли чули за породицу Чичак, мушке чланове породице Чичак?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Тек сада после рата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А у оно време док сте били тамо не?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Тамо нисам чула, то је у Каранцу, ми смо били у Белом Манастиру, ја нисам чула, не могу ништа рећи, не бих волела да кажем нешто што није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Други браниоци има ли питања? Окривљени имате питања? Нема. Да Вас питам, кажете Ваш син је у то време живео са вама у стану, је ли тако?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли долазили његови пријатељи код њега?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Јесу, јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете неке пријатеље, да ли знате Жељка Миловановића?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Жељко Миловановић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Он није његов пријатељ био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А знате га?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Па знам га по имену, овако у Барањи, у Белом Манастиру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па он је из Барање, из Белог Манастира, кажете знате се?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Да, да, он је из Белог Манастира, али он није био Велимиров пријатељ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ибрахима Ковачевића?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: И њега знам, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он долазио, свраћао код њега?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Он, ја мислим да је можда један пут био, али он је био ја мислим у јединици код Велимира, то заједно са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли знали неку Виолету Илић?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли долазила она?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким је она тада била у вези, да ли знате можда?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Са Вукшић Зораном, јесте, били сте у вези.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазили значи.

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Њен отац је иначе радио код мог мужа у «Електрославонији» тада, и ми смо се одатле већ познавали прије него што су се забављали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зорана Мађарца знате?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не знам, не знам, по имену знам овако, али лично не познам те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неких питања? Не. Хвала Вам што сте приступили.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дошли из Новог Сада, је ли тако?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте аутобуску карту. Да ли тражите трошкове за данашњи долазак?

Сведок ЕВА БЕРТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тражите добро. Нека онда уђе други сведок Бертић Вељко. Хвала Вам, довиђења. Можете иза сести.

Испитивање сведока БЕРТИЋ ВЕЉКА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Бертићу.

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде у својству сведока, ја ћу прво узети Ваше личне податке. Вељко Бертић, од оца?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Димитрија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Димитрија. Рођени сте кад и где?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: '45., у Чеминцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Чеминцу, по занимању сте?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Електроинжињер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са пребивалиштем сада?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Сада у Новом Саду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Пушкинова 14.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде окривљене Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњака, да ли познајете?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Зорана познајем и Стригића, а Хрњака не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Велимир Бертић Вам је син, један од овде оптужених.

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде привилегован сведок, што значи да ако не желите не морате да дате свој исказ, односно не морате да сведочите. Хоћете ли сведочити?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Даћу исказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда ћу Вас опоменути, Ви сте овде у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело за које је прописана казна, исто тако не морате да одговарате на питања која Вас односно Вашег блиског сродника може довести до тешке срамоте, кривичог гоњења, односно материјалне штете. Испред Вас имате текст заклетве, ако можете да прочитате, да се закунете, па ћемо онда наставити даље. Изволите.

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Добро, јасно ми је. Мораћу ја то узети, немам наочаре па. Заклињем се даћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Као што сам рекао овде се води поступак против ова четири лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Стављено им је на терет да су у времену од августа 1991.године, па до краја исте године у Белом Манастиру и околини извршили ово кривично дело тако што су вршили противзаконито затварање, повређивање телесног интегритета, примењивање мере застрашивања, терора, мучења и нечовечног поступања као и убиства појединих цивилних лица. Ви сте овде предложени од стране одбране као сведок. изнесите шта Вам је познато у том периоду, да ли сте тада Ви живели на територији, то је август-децембар 1991., шта Вам је познато од ових догађаја, ако Вам је нешто познато па ћемо касније постављати питања. Изволите.

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Добро, живио сам у то време у Белом Манастиру, па можда у уводу овако да кажем да моја фамилија и ја живели смо тамо дуже времена, да потичем из фамилије која је доста позната и хајде да кажемо тако и различито национално. Наиме, ја сам ожењен за Хрватицу па и нашег сина смо ми одгајали у том духу знате да буде толерантан, да не буде оптерећен нечим тако што не би требало. Он је и као дете показивао овако знате толеранције и био је дружељубив, јест да је био мало немиран, па то је по мало и задавало нам овако проблема, знало је понекад у школи ради неке тако ствари које ми нисмо баш одобравали, али у основи је био добро дете. Имао је своје другове знате углавном је то било вишенационално као што је и Барања била знате. Барања је била вишенационална, ту је било трећина Хрвата, Срба, Мађара па тако и код

нас. Рецимо да кажем моји родитељи они су говорили мађарски оба, немачки, дјед је био Солунац, он је чак и француски знао и тако смо и одгајали и нашег сина и он је мислим да је то и учинио. Но, имао је једну овако једну врлину, он је у то време већ показивао неку вољу, жељу за нечим што је тако по мало нама било, волио је извиђаче, волио је војску. У том правцу је он на неки начин и мене увукао у те све проблеме па сам морао са 16 година рецимо њему већ да потписујем неки папир да га пуштам да иде на падобранце, па после тога кад је стасао за војску он је хтео у неку јединицу не знам ваљда је то била падобранска нека у Нишу, но, на срећу због здравствених разлога то није могао. Ово кажем због тога да на неки начин и покажем какав је и шта је био. Кад је почео тај хајде да кажемо рат знате код нас те 91.године, ту је било доста превирања и тад је почело по мало и становништво да се одваја што на националној што на тој вјерској основи али још увек то није било нешто што би требало да упозори. Ми смо често пута, ја сам доста разговарао са њим па питао сине па добро шта се сад то све дешава? А ћале каже то су неки тако проблеми које не можемо о томе свему ни да причамо. Реко, ал немој ни случајно да чиниш нешто што не би требало да се уради. Наравно, ја нисам знао све о томе шта је он, шта је чинио, шта је радио али смо доста причали упозоравали. Наиме, ја сам радио у Електропривреди па имао масу тих својих проблема које је требало решавати. Ове оптужене како сте ме питали ја познајем. Зорана познајем из времена од прије рата, али врло мало јер ми нисмо иста генерација па онда нисмо имали неког контакта али знам да је волио тако са животињама, псима, мислим да је ваљда и ловац био па по том основу. Иначе, за нека овако дела која су се тад дешавала, што ми наравно нисмо могли да одобравамо у то време а надам се да то и већина тад становника није одобравала. Стригића млађег мало познајем скоро ништа, брата његовога нешто више а Хрњака не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ће Вам питања поставити бранилац.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господине Бертићу 98.године, где сте Ви били и шта сте радили 98?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: 98.године до 98.године, ја сам био градоначелник Белог Манастира. Наиме, можда је то што сам требао на неки начин да кажем да сам тад кад је дошло до те мирне реинтеграције од стране мировне мисије господина Клајна и екипе која је водила тад тај поступак, био на неки начин делегиран за те изборе значи за градоначелника. Ја знате мислим на неки начин и по том основу ако је већ то било тад тако договорено, да ме вероватно не би ни предложиле Уједињене Нације за ту функцију коју сам ја у то време две године обављао. Дакле, ја сам био градоначелник до 98.године, кад сам био морам рећи смењен.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми молим Вас те 98.године, да ли су долазили ти да кажем Вама као првом коректном градоначелнику послератном да ли су Вам долазили из Загреба било какви великодостојници њихови или било шта?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па ја сам ту функцију прихватио и знао сам да ће до тога доћи.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Само укратко да ли јесу долазили?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Јесу, долазили су.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је долазио?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Долазио је тадашњи председник Туђман и ја сам га морао као градоначелник дочекати.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И примили сте га. Реците ми молим Вас да ли Вам је те 97-98 године, 96, било ко од, живели сте у Хрватској, претпостављам да сте ишли у Осијек, у Загреб и било где. Да ли је у Барањи, Осијеку, Загребу било ко, било када, пребацио твој син је не знам злочинац, твој син је истуко овога, пребио овога, малтретирао, пуцао на овога, или било шта тако?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Морам рећи да није, није нико. Било је од неких који су овако са улице тих, да тако кажем, придошлица који су можда били речно «пати си још ту».

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да су Вама лично рекли?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: «Ви сте још ту», то јесте. Било је једно време и телефонског узнемиравања.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Говорећи о Вашем сину Вама нико никада ништа није док сте били тамо сви кад су се вратили да Вам је рекао «ви сте отац тога и тога, шта ти ту радиш или твој син је» било шта у том конректсту?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па није ме тад нико. Ја мислим да можда та претња је долазила са једне друге стране.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја Вас питам претња у вези тога што су наводно неки малтретирани, тучени од Велимира Бертића Вашег сина, да ли Вам је неко од тих лица рекао и прозвао вас због тога и тога? Не на основу не националне.

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Није, али ако могу нешто да додам.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми ја ћу Вас питати, немамо пуно времена. Питао бих Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само изволите, реците, питајте, није проблем.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците нам молим Вас да ли сте разговарали са Велимиром кад је он био у тој јединици како он ту реагује, где иду, шта раде, чиме се баве итд?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па јесте често пута смо о томе разговарали, ја сам га на неки начин питао да ли је то могуће, да ли је то тачно да се дешавају тако неке ствари. Наиме, чуло се то по нашем граду да има тако неких сумњивих нестанака, убистава. Каже, «немој ћале ти знаш да ја нисам за то, ја волим неку акцију, волим да се нешто ради, да се иде у шуму, да се обилази стража, али ја баш нисам за то, за такав посао тај полицијски који је био тамо у самом почетку рата».

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где је он после изласка из те јединице, где он одлази и чиме се бави и шта ради?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па ја мислим да то је његова жеља била да он буде некакав извиђач и он је и пришао тад територијалној одбрани, односно војсци и био је као обучен, пошто је у ЈНА био обучен за извиђача он је и добио једну малу јединицу са којом је обилазио прву црту фронта према Хрватској, Драву, Бент, тај простор између Драве и Бента то му је била жеља и то је радио.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми те 1991. године да ли сте Ви чули од својих колега, шта сте Ви тада радили 1991, 1992. године, које послове сте Ви обављали?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Да, ја сам рекао био сам у «Електропривреди», био сам директор «Електропривреде» у то време и ја сам био доста окупиран тим послом али смо ми разговарали.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте контактирали и са војним представницима у Барањи тада војске ЈНА?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па јесмо често смо контактирали око заштите наших објеката, чак на самом почетку.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су знали ко је Ваш син?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Он је и радио једно време у истој фирми пре рата где сам и ја радио.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми да ли је икада неко од војске, од тих војних функционера Вам рекао «слушај, за твог сина се прича да туче неке» или да било шта да је малтретирао итд?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Не, никад.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да је Вама рекао?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Напротив, ја мислим да је често пута и можда помогао некоме од тих мојих запослених. Моја фирма је исто била вишенационална, ту је било и Хрвата и Срба и Мађара. Јесте да је било некад од неких притужби «знаш имам проблема тамо је л' би могао», па онда сина замолим хајде отиђи у Луч мало седи, попричај с тим људима да те виде да дођеш тамо да на неки начин можда схвате људи да не би требало дирати те људе. Он је то и учинио.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми је ли он било када у младости да је имао проблем са законом, неке крађе, неко малтретирање неко, било шта или било кад тако?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па није, ја сам то и рекао, он јесте био жив, волео је спорт, волео је тако, а да је био агресиван то није. Ја не знам да се некад потукао или да је некад имао некакав проблем са полицијом, са законом нисмо то имали.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми где је отишао после ове јединице из полиције, где је отишао, које задатке је обављао?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Ја не знам тачно докле је та јединица у овоме функционисала, али знам да је он крајем године прешао у територијалну одбрану, крајем или почетком 1992. године и да је тамо остао практично до краја тог нашег рата.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Да ли сте за то време икад чуло да ли ту живе и Хрвати итд. и Мађари, да ли се икад чуло или Ви да је Ваш син или да је Вама неко рекао да Ваш син чини нешто што је нечасно, неприхватљиво да малтретира било кога Хрвата, Мађара, да му отима нешто или било шта тако у тих 4-5 година?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Ја то нисам чуо и ја мислим да он то није ни радио, да то није њему било ни у његовој бити. Према томе, ја сам сигуран у то да он тако шта не би урадио, учинио. Можда је и помагао, оно што сам и рекао тако, кад је био у прилици.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сад ћу Вас ја питати можда провокативно. Како сте Ви то баш сигурни да, на основу чега?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Знате шта, он је одгојен у једном таквом духу, југословенском духу у то време кад смо ми га формирали као личност и он није имао разлога да мрзи некога другог, тим пре што је његова мајка Хрватица, по томе није имао основа. Није имао потребе ни за неким, да тако кажем, не знам профитом који би дошао тако са стране да тако кажем неком радњом, није имао то потребе јер ми смо били доста имућни. Ја сам наследио, ми смо створили једну кућу, другу, викендицу, земљу тако да није било потребе за тако нечим. Ја нисам чуо од никога да је он нешто учинио у томе времену што Ви сад питате док је био у ЈНА, односно то није више била ЈНА, била је једно време можда ЈНА, после територијална одбрана.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: До 1992. године до маја онда се ЈНА повукла?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Да.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми какве је контакте и мао са официрима ЈНА који су били тамо до маја 1992. године?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па оно што сам ја чуо једном кад сам био у касарни, наимае, ја сам контактирао доста и са војском јер смо имали тамо испоруку струја, касније и са УНТС-ом, ти официри су углавном све лепо говорили, не знам Кањерић тадашњи командант, па после тога и командант Територијалне одбране Добролес. Мислим да је то био један коректан однос и нису они мени никада ни рекли «слушај, дај разговара са сином нешто ту није добро или не дешава се». Можда су ме чак више пута упутили на то «реци сину да не гура главу тамо куд не треба». Зашто је то, једном приликом је био један момак, убијен је био неких 200-300 метара од Бенга код овога Момана и он је тамо лежао дан-два, није нико смео да приђе у шуму да га извуче и он је гурнуо своју главу да отпузи тамо и да га извуче, да извуче Кумајца да га родитељи могу сахранити. Тад су ми рекли «па је ли он то баш морао чинити». Ја сам се зачудио боже сине шта гураш главу, човек је покојни. Али каже «родитељи су чекали да га сахране». Значи, тад су ми то рекли да то баш не би требао да чини и ради, али за нешто овако нису.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Хвала Вам Вељко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, па ја нећу бити баш овако нежан као колега. СУП Бели Манастир јесте ли познавали водећи кадар у том СУП 1991. година, говоримо о 1991. години, немојте прелазити у 1992?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Од почетка 1991?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па рецимо јули, август, па надаље, половином 1991. године?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Познавао сам и раније сам познавао по неким функцијама раније, морао сам познавати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Август 1991. године па надаље кога сте познавали од тог руководећег кадра у СУП Бели Манастир?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Познавао сам Зделаревића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је био он?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Зделаревић је био тад ја мислим именован од стране штаба за начелника.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали још некога из тог руководећег кадра у СУП Бели Манастир?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па познавао сам Радовановића Виту, познавао Марчету и тако неке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим Вас само сам Вас питао за период август, децембар 1991. године, немојте у даље године ићи?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Да, то су август, децембар.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли како је био организационо постављен тај СУП, не у свим организационим структурама, конкретно када је Велимир дошао у СУП као резервни полицајац, у којој организационој структури је био у том МУП?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Ја то не знам, ја сам се бавио струјом и то мене није ни интересовало, држао сам да има неко други ко о томе води бригу, не знам то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А знате ли ко је о њему водио тамо бригу као његов старешина, рецимо ушао је у полицију, ту се носи оружје, неки рат је избио, да ли знате с ким је он био у јединици и или био командант те јединице?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Не, није командант био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, има некога ко је био његов старешина, да ли знате ко је то био?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па ја мислим да је тад био Зделаревић је био први, да ли је било још некога, па не знам они су се доста тамо мењали организационо, тако да нисам то упознао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали већину мештана у Белом Манастиру, с обзиром да како рекосте одавно тамо живите?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Одавно да. Већину, а мене можда и више познавало, јер сам био на том положају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Фрању Јохаја јесте ли познавали?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Знао сам га.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли бар кад били с њим у било каквој завади или било каквом неспоразуму?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па мислим да нисам, он је радио у војном одсеку и нисмо имали неких контаката.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате да ли је Велимир имао неких контаката са њим у то време?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Ја мислим да није имао разлога да има неких контаката, али могуће је овако неких да су имали разговора или то, али то не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хугу Мартиновића да ли сте познавали?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Кога?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хуго Мартиновић?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Стјепана Ткалеца?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Не знам, ни њега не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мату Филиповића?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ивана Белаја?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: За Белаја сам чуо али нисмо се лично знали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте били некад у некој породичној завади?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Драгутина Боровачког?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Боровечки или Боровачки?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тако?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Нисмо се знали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Бенак Стипу?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Њега сам знао тако из виђења.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте били у завади с њим?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Давора Таслићића?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Њега знам, мало боље га знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли били кад породично или лично или било ко из Ваше породице са њим или са неким члановима његове породице у било каквој завади?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Не, нисмо. Он је чак и из фамилије где је моја нећака удана, нисмо имали никаквих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Драгана Скелецију јесте ли познавали?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Помало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли с њим били у завади?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Нисам ја, знате господине, нисам ни са ким био у завади, нисам ја са никим био у завади, то није мени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Слипу Абришина јесте ли познавали?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Абришина из виђења тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Марка Марића?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Драгана Скелецију?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Скелецију па њега сам тако знао из виђења.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зорана Кнежевића?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Њега не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мишу Балатинца?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Њега да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре овога или у то време сте имали било каквих проблема?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Ако је то онај новинар онда нисмо имали проблема, али смо тако сарађивали из функције коју сам ја обављао и он па смо имали некад, али нисмо имали никаквих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зорана Кнежевића?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сад, неке од ових сведока које је и Ви сте рекли да познајете и да нисте били у било каквим сукобима, саслушани су током овог

поступка, што тамо у Хрватској, што овде, па они кажу, рецимо Драган Скелеција да је тучен палицама и ногама од Велимира Бертића и неког Зорана Маџараца, Марко Томић и Јосип Ћосић да су га тукли палицама по свим деловима тела па их терали да се међусобно шамарају. Ивана Белаја тукли су исто и при томе му Бертић стављао пиштољ у уста. Стипо Абришим каже тукли га, претили да ће га заклати и да пева четничке песме. Онда Марка Марића тукли кундаком по телу, стављали му пиштољ у уста, претили да ће га убити. Па онда да је претио Зорану Кнежевићу да ће га убити, Мишу Балатинца са још двојицом претходно ухапсио па затим терали да трчи бос по некој њиви, па га јурили, па га после поново ухватили, лов на зеца организовали. Стипу Абришиму тукао га пендреком, претећи да ће да га закоље због тога што је припадник МУП и терао га да пева четничке песме. То су искази тих људи које сам Вам набројао, за које сам Вас питао да ли познајете и да ли сте раније евентуално били у неком сукобу са њима. Е сад, ти људи су испричали то што су причали, да ли је тачно то или не то је ствар поступка. Да ли Ви знате иједан, једини разлог због кога би ови људи овако сведочили и објективно веома тешко теретили Велимира Бертића?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Ја морам рећи да ја не верујем у те њихове исказе. Ако могу рећи један разлог ја бих га образложио. Наиме, ја као градоначелник сам морао по службеној дужности да сарађујем са Главашом. Он је тад био жупан Осијечки. Ми смо имали неколико сукоба, озбиљних сукоба у којима је он на неки начин мени не директно, али преко других запретио «добро, видећемо ми још како ће то завршити». Једно време ја сам био тако доста критикован и затражено је од мене тад да као градоначелник Белог Манастира сменим моје помоћнике Лазиницу – Србина и Доланчића – Хрвата. Ја сам то одбио, јер ја нисам имао разлог зашто да то направим. Тад ми је поручено преко тајника нашег града да најбоље да ја поднесем оставку. Наравно ја то нисам могао учинити по партијској функцији, морам сам да контактирам Станимировића и питам га шта он о томе мисли. Каже, «ти не можеш поднети оставку». Пронађен је ипак модус да се мене смени. Ја сам две године био градоначелник и смењен. У то време Главаш је био врло незгодан. Не знам да ли је моја супруга рекла какав је она имала сукоб са њим, али је озбиљан сукоб. Ја мислим да је он могао да на одређени начин утиче на ове сведоке да они.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господине Бертићу, ми овде немамо ниједан доказ да је тај Главаш у било којој варијанти имао било каквог контакта са овим сведоцима, јер су то сведоци мештани, нису из неких политичких структура, обични цивили и ови сведоци своју причу вежу не само за Бертића него и за остале и ето сад откуд случајност да се тамо за некакве случајеве неких цивила којих ни политички, ни на који начин нешто не представљају да се и Бертић веже у ту причу. Зато сам Вас ја питао за могуће личне проблеме које сте имали са овим породицама, јер та прича о Главашу и тој политици не видим овде колико то има смисла и везе и било којих индиција чак које би упућивале на такав један закључак. Добро, рекли сте да сте чули да су се дешавала нека дела, нека дела, Ви сте то тако употребили ту реч, можете нам конкретније рећи шта сте Ви то чули шта се то дешавало у Белом Манастиру то што је претпостављам мислили сте на нешто недозвољено, незаконито или томе слично?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па видите, у самом почетку тих збивања тамо август 1991. ту је било доста озбиљних сукоба. Имали смо ми прво и вербалне сукобе, касније је то прерасло и у ратне сукобе. Од вербалних сукоба ја сам имао доста проблема са писањем те хрватске жуте штампе која је доста кружила да сам, не знам, шпијун «КОС-а», да радим против тога итд., мислим да је то било пре свега због мог југословенског опредељења. А после тога кад је дошло до тих сукоба ситуација је била доста сложена, можда то чисто да схватите шта се дешавало код нас. Био је сукоб између два села, између Чеминаца и Угљеша, минобацачки сукоб. Ту је било жртава, било је материјалне штете. Њихова електропривреда морали смо отићи да поправимо ту штету, па смо пролазили кроз та села у то време која су била заштићена својим снагама. Конкретно Чеминац је био, било је «Зенговаца», где је мене било страх да пролазим. Ја сам у то време и као руководиоца морао да поведем моје људе тамо, па је тад кроз то село хрватско возио један Хрват мене, кад улазимо у српско село Србин. Дакле, то су били ти сукоби и недозвољене радње. Било је после тога и убистава. Наравно ја то не могу да одобравам, нисам ни одобравао, нити би то могао да тако шта одобрим, али у то време неке ствари није се ваљало много ни питати, ни распитивати о томе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте било је убистава, да ли се можете сетити о којим то убиствима се причало?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Ја сам то углавном могао да чујем од мојих мајстора који су ишли по селима, па кажу «јесам ли чуо да се у Торјанцима десило убиство, да су побили неке пекаре», не знам ни ја тамо. Е, тако на тај начин сам чуо за та убиства наравно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули за Адама Барића и његову супругу Ану Барић шта се њима догодило?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Не знам, ја сам Бариће познавао и раније и за њих сам чуо неколико дана последије тога догађаја, каже, баш ми дошао комшија тамо што код њих станује, неки Ћопић, каже убијен је Адам. Па шта је било, па каже не зна се ни ко је то урадио ни шта је. Дакле, ја сам осуђивао тако шта, али мислим да на то ми као појединци у то време нисмо могли утицати, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули за породицу, мушки део породице Чичак?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Нисам то чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто Вам је син радио у полицији, да ли сте имали неки разговор с њим, да ли он нешто каже шта се догађа, ко је страдао, зашто је страдао?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па јесмо причали о томе, али није никада о неким именима. То је био његов део посла који је он радио нити је он мене питао каквих ти проблема имаш у твојој фирми, а ни ја његових, али смо упозоравали један другог да водимо ипак рачуна о томе да не дође до тако неких.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Рекли сте да познајете Зорана Вукшића?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Ја сам њега познавао до рата и у току рата.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро. Само једно питање, конкретно за 1991. годину да ли се десило некада да неко од Ваших како запослених комшија итд., да ли је неко дошао да се жали да има проблема са Зораном Вукшићем да их на било који начин омаловажава, малтретира итд., да су на неки начин тражили од Вас помоћ и подршку? Да ли се то десило, конкретно за 1991?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Ја нисам имао таквих случајева, Зорана знам јер је његова жена, односно његова жена је кћерка од једног мог радника па смо тако некад долазили у контакт. Иначе, нисмо имали ми неких заједничких ни разговора, он је друга генерација, ја сам старији и тако да нисмо имали.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А да ли сте касније док сте били градоначелник Белог Манастира да ли је некада до Вас стигла нека информација од неке породице која је имала таквих примедби, жаљења на његово понашање, да ли сте некада ето да кажем у том периоду кад сте били градоначелник?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Колико се ја сећам није. У то време Зоран је већ био напустио Барању кад сам ја био градоначелник, али нисам имао таквих притужби.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Значји, кад је напустио Барању нисте добијали такве информације?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Нисам.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Поменули сте да сте познавали његову жену?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Да, његова жена је била кћерка од једног мог радника.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли знате ко је она и како се зове?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па како се презивала ја сад више и не знам, али знам да смо се тако, она је била девојчица мала кад сам долазио некад код њеног оца онда смо се тако срели, а у току рата и нисмо имали неког контакта, ја сам имао моје задужење.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: То је период пре рата, је ли тако?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Од пре рата да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се звала да ли знате, како јој је име било?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Ја мислим да је Адела била или је то

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то је супруга касније.

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Да.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А шта је било са том женом је л' знате?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Ја не знам, мислим да је она остала тамо, да неко време после тога је и она пошла из Барање, али знам да је рецимо син је ја мислим био и кум.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли Вам је познато да је та његова жена била Хрватица?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Није она била Хрватица, ја мислим да је она била пола Муслиманка, пола Српкиња, отац је био Србин, а мајка је била, мислим да је била Муслиманка.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Ништа, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има још неко питања? Окривљени, имате питања? Нема. Мало пре сте рекли да сте разговарали са сином, причали о овим догађајима. Да ли Вам је причао нешто о акцији која с десила у селу Козарац? То је била већа

акција у коју су на почетку, средином осмог месеца, да ли Вам је поменуо син ту акцију?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па знате како, ми о свом послу мање смо причали, ја о моме и он о своме, то је било једно тако доста тешко време где смо размењивали понекад нека искуства. Ја сам више саветом могао да кажем, али нисмо причали у детаље о томе, јер ја сам држао да су то њихове неке војне тајне у које не би требали да улазимо, тако да нисмо о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли сте сазнали нешто, то Вас је питао и тужилац о убиству породице Чичак? Кажете нисте, а кад сте сазнали за њихово убиство?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па то је можда прошло и годину дана или нешто тако, ја се нисам могао много ни интересовати за то него кад је то постало на неки начин ваљда преко. Ми смо доста гледали и хрватску телевизију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па њих су нашли врло брзо, нису их нашли после годину дана.

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Тад кад су их нашли ја нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте знали да су их нашли, није се чуло у селу? Да ли знате да је Ваш син био са екипом која је изашла на лице места?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Да то ми је он негде прије рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда сте значи знали за убиство породице Чичак?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: То ми је он прије сад рекао, нисам у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада Вам није рекао у то време да је изашао са колима, да је возио ову екипу увиђајну кад су изашли на увиђај?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим није то мали догађај, значи четири леша да Вам не исприча ако причате, Ви кажете да сте разговарали, није то оно свакодневна. Да ли су долазили његови пријатељи код њега кући?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па слабо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали те пријатеље, јесте ли разговарали са неким?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Познавао сам неке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам долазио Вукшић?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Вукшић није, ја га бар нисам видео код нас код куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша супруга каже да је свраћао код вас?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Могуће, али ја нисам можда био кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Виолету?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Виолету знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли она долазила?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па Виолета је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате с ким је била у вези тад?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Са ким је била у вези?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па са Зораном је ваљда била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Зоран тада био ожењен? Сад сте рекли да је била Адела?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Добро, или Адела или Виолета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није исто, Адела и Виолета, то су два имена, две друге жене.

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Добро, ја не знам то, они су Илић, Илић се презива, да, то сам се сетио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Илић се презивала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адела или Виолета, на кога мислите? Да ли познајете Жељка Миловановића?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Жељка Миловановића, да, из виђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је долазио он код Вас у кућу, да ли се дружио а Вашим сином?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Можда су се дружили, али ја не знам, ми смо се сретали тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ибрахима Ковачевића, да ли знате њега?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Тога не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не познајете. Да се ја сада не бих понављао, то Вам је и тужилац рекао, многи су поменули Вашег сина у овом контексту, шта се дешавало, Ви кажете да немате никаквих сазнања о томе, је ли тако? Ви сте, кпак држите електропривреду, директор сте, имате, јесте разговарали са Здјеларевићем, јесте ли имали неке састанке са њим, јер он је ипак био у полицији?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Нисмо имали састанака, то није било уобичајено, осим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се уопште дружили са тим човеком?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Не, ми смо се познавали раније, када је он још био на Бељу, док је правник на Бељу, а од када је у полицији. Ја сам понекада само тражио не знам, заштиту наших објеката или то, али то је углавном било преко нижих структура.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам се некада жалио да има некаквих проблема у јединици, да му прете из полиције?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте о томе разговарали, нисте?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево члан већа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Члан већа, судија Татјана Вуковић. Јесте познавали Милана Јарића?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ко је то био?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Ја сам њега познавао од пре рата док је био у полицији, наиме, онда је било неких превирања кадровских, па ја сам по једној одређеној функцији морао да то решавам и.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Шта је радио од августа до октобра 1991. године?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Ја мислим да је он био исто у полицији, да он је био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: На ком месту?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: У Белом Манастиру.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: На ком радном месту?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: А на ком радном месту?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да.

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Он је био ваљда задужен за ту интервентну полицијску јединицу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ко је био у тој јединици?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Мој син је био ту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ваш син?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли му је он био старешина?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Он му је био сигурно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јесте имали контакт за време док Вам је син био у тој јединици са тим Јарићем?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Не, нисмо ми баш били, овај, блиски.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Нисте били блиски?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Нисмо били блиски.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Колико је Ваш син имао година тада?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Тада је био 21 годину.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: 21 годину? Јесте били блиски са сином?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па као што отац и син.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Има различитих очева и синова, само да Вас питам, јесте причали са сином, какав има однос са овим старешином?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па о томе нисмо причали, то је било више његов, ја сам њега више упућивао на неке ствари које не би требало да се дешавају, да не чини, да не ради, а овако већ.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И кога сте знали од припадника те Јарићеве јединице са Вашим сином да је био?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па ја мислим да је њих било једно десетак, петнаест.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Можете неко име да нам кажете?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па Милана рецимо знам, па ту је био, боже како се зове, доста је то времена прошло.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А од присутних?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Молим?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Од присутних?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Од присутних? Па Милан је био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Презиме?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Јанус, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на сведока, не од окривљених?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А од окривљених?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: А од окривљених? Ја не знам, био је неко време можда и Вукшић, али он је био рањен, чини ми се и онда је после тога ваљда више није био у тој јединици, да он је био рањен.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Како Ви то знате да није био у јединици?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Зато што је био рањен, био је у болници.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Претпостављате или знате?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Не, то знам да је био у болници после.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Колико дуго је био у болници?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Е то не знам, био је мало теже рањен, рањен је био у руку и држим да је онда био ваљда инвалид.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А сећају га се оштећени управо са том руком повређеном.

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Молим?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Оштећени да се сећају са том руком повређеном, како Ви то онда објашњавате? Да ли имате непосредно сазнање да он није био у јединици или Ви претпостављате због рањавања?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па ја претпостављам да је то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нема више питања, немате више питања? Нема.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите трошкове за данашњи долазак?

Сведок ВЕЉКО БЕРТИЋ: Па немамо ми неки трошак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате трошкове? Хвала, слободни сте, можете да седнете. Ево, колико смо добили информацију сада од адвоката Литричина, и Никола Малинић и Петеки Ласло ће приступити, значи отказаћемо видеоконференцијску везу са Жупанијским судом у Осигеку.

Претрес се прекида и наставак заказује за дан:

15.12.2011. године, у 9,30 часова, у судници број 4,

када ће бити испитани Бошко Дубајић, Никола Алајица, Никола Малинић и Петеки Ласло.

Завршено у 11 часова и 49 минута.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА